

τὸ ἐγγχειρίδιον μοι ἀνῆκε, ὅτι ἦτο βέβαιος καὶ ὅτι θὰ παρουσιαζέτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο μέσον ἐκφοβίσεως, ἀλλ' ὠμίλει σπουδαίως. Ὑπώπτευε τὴν Πουλχερίαν ὅτι ἀφῆρεσε τὸ ὄπλον, καὶ ἤλπιζε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτῆς. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί πρὸς τοῦτο ἀπεπειράθησαν! Ἐρευναι, ἀνακρίσεις, φυλάκισις, κατασκοπίαι, καταδιώξεις, οὐδὲν ἴσχυσεν. Ἐτήρησε τὸ μυστικόν της καὶ θὰ τὸ τηρήσῃ μέχρι τέλους, μοι τὸ ὠρίσθη.

— Ἄν ἐν τούτοις τὸ ἐπρόδιδεν ἐξ ἀδυναμίας, ἐξ ἀνοησίας, ἢ καθὼς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, ἐξ ἐκδικήσεως...

— Ὡ! τότε, τί θέλετε; τετέλεσται, δὲν εἶνε ἀληθές;... εἴμιχι χαμένος.

— Ἰσως.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος καταπεπληγμένος, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς; πῶς νὰ ἀπομακρύνω τὴν ἀποδείξιν αὐτὴν, ἢ ὅποια προσετέθη εἰς τόσας ἄλλας;... Καὶ εἰς ὑμᾶς, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμα τόσας ἐξομολογήσεις, ποῖαν ἐντύπωσιν παρήγαγε;... Ἄ! τὸ βλέπω. Πρὸ ὀλίγου ἐπιστεύετε εἰς τὴν ἀθωότητά μου, τώρα...

— Τώρα εἴμιχι πεπεισμένος ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε! εἶπεν ὁ δικηγόρος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ τείνων πρὸς τὸν Λαυρέντιον τὴν χεῖρα.

— Ἀλήθεια; Πιστεύετε ἀκόμη;... Ὡ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγείρων πρὸς τὸν κύριον Γλαβὼν τοὺς ὕγρους ἐκτῶνδακρύων ὀφθαλμούς του.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Γλαβὼν, τοῦτο ἐπὶ τέλους οὐδὲν ἀποδεικνύει, ἢ μᾶλλον ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὅποιον θέλουν νὰ σοὶ ἀποδώσουν· ἢ κατηγορία ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ της ὑπερπηδῶσα αὐτόν. Ποῖον θὰ πείσουν ὅτι ὁ δολοφόνος ἔσπειρεν ὀπισθέν του ἐκουσίως τοσαύτας ἐνδείξεις;... ὅτι οἶνοι ἐπέγραψε τὸ ἐγκλημὰ του;

— Ναί, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ παραφορᾶς, ἢ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμέ, πρὸ πολλοῦ, καὶ τὴν ὑπέβαλα εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις ἐμειδίασε καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ περιφρονήσεως· καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ σᾶς ἀνακοινώσω αὐτὴν· γίνεταί τις ἀβέβαιος, δειλός, ἐν μέσῳ τόσων βασάνων.

— Λάβε θάρρος, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν. Ἀναμφιβόλως ὁ κύριος Θουριε εἶνε εἰς ἐκ τῶν εὐγενεστέρων χαρακτῆρων, τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων, ἐξ ὧν γνωρίζω· ἀλλὰ, διατελὼν ἐνώπιον ἐνόχου, οὐτινος πρέπει νὰ καταβάλῃ τὴν ἐπιμονὴν καὶ ματαιώσῃ τὰ σχέδια, ὕφισταται ἀκουσίως τὴν προκατάληψιν καὶ τὰς παραφορὰς τῆς πάλης. Ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς τοῦτο... Καὶ ἐγὼ αὐτός, δὲν ἀφένθη νὰ παρασυρθῶ τυφλῶς ὑπὸ τὸν ζῆλον τῆς ὑπερασπίσεως... Ἀλλ' ὅχι! ἢ ἐντύπωσις αὕτη εἶνε δικαία, καὶ πᾶς ἀμερόληπτος θὰ τὴν αἰσθάνεται ὡς ἐγὼ· ὑπάρχουσι πολλοὶ ὕλικαι ἀποδείξεις, βεβαίως συνεσπειρώθησαν σκοπίμως... ὑπὸ τίνος καὶ πῶς;

Ἐσκέφθησαν, τίνος ἄρα γε ἔργον ἦν ἡ μηχανορραφία αὕτη.

— Δὲν γνωρίζω νὰ ἔχω ἐχθρούς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Τί σημαίνει! εἶπεν ὁ δικηγόρος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποθέτῃς τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ ἄθλιος, ὅστις ὥρυξε τὸ βάραθρον αὐτὸ ὑπὸ τοὺς πόδας σου, δὲν ἠθέλησε πιθανῶς, παρὰ ν' ἀποπλανήσῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀτιμωρησίαν του... Καὶ ἐπέτυχε πληρέστατα!... Ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ ἀνακρισις ἐρρίφθησαν λυσσῶδῶς ἐπὶ τῆς σκιᾶς αὐτῆς, ἢ ἐπιμένουσι νὰ ἐκλαμβάνωσιν ὡς πραγματικότητά· δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Ἄ! ὑπάρχει φοβερόν κενὸν εἰς τὴν ἀνάκρισιν αὐτὴν, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ συμπληρώσωμεν, πῶς νὰ τὸ ὑποδείξωμεν μόνοι;

Ἡ κατάθεσις τοῦ Φραγκίσκου καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ σημειώσεις τῆς ἀστυνομίας, ἐξητάσθησαν λεπτομερῶς, συνεζητήθησαν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξγαγῇ τις συμπεράσματά τι.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ δικηγόρος Γλαβὼν, ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως ἔγκειται τὸ μυστήριον· τίς θὰ τὸ ἀνακαλύψῃ, ἀφοῦ αἱ μᾶλλον δραστήριαι καὶ λεπτομερεῖς ἔρευναι, εἰς οὐδὲν κατέληξαν;

Οὕτω, ἢ ὑπόθεσις αὕτη, ἣτις εἶχε γεννηθῇ εἰς τὸ πνεῦμα ἀμφοτέρων, δὲν θὰ ἐσαφηνίζετο· καὶ ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ τὴν προσαγάγῃς κατὰ τὴν συζήτησιν; Ὅπως δὴ ποτε ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναφέρωσιν ἐπιδειξίως· ἀλλ' ἔπρεπε συγχρόνως νὰ καταστήσωσι γνωστόν, τὸς σπουδαῖον γεγονός, ὅπερ θὰ συνεπλήρου τὴν πιθανότητα, τὸ ἐγγχειρίδιον, δηλαδή, ὅπερ εὐρέθη παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας, καὶ ἀφῆρθη ὑπὸ τῆς Πουλχερίας;

Ὁ Λαυρέντιος, τὸ ἤθελε, τὸ ἐπεθύμει. Ἀπηχθάνετο νὰ μεταχειρισθῇ, ὑποστηρίζων ἐαυτόν, παρασιωπήσεις, προσποιήσεις. Ἀλλως τε, ἡ κατηγορία θὰ ὠμίλει περὶ τοῦ ἐγγχειριδίου. οἱ δὲ ἔνορκοι, παρὰ τὴν ἄρνησιν τῆς Πουλχερίας, θὰ ἐθεώρουν τὸ θέμα ὡς ἀποδειχθέν. Δὲν ὑπῆρχεν ὀλιγώτερος κίνδυνος ἢ τὸ ἀπεκάλυπτον ἐκουσίως; Ἡ εἰλικρίνεια αὕτη δὲν θὰ ἦτο συγχρόνως ἐπιτηδεύτης;

— Ναί, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, ἢ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμέ· ἀλλὰ πρόσεξε! Παίζεις φρικτῶδες παιγνίδιον, τοῦ ὁποῖου κατάθεμα εἶνε ἡ κεφαλὴ σου. Γνωρίζεις ποῖοι θὰ εἶνε οἱ ἔνορκοι; Ποῖος σὲ βεβαίως ὅτι ἢ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῶν, δὲν θὰ ἦνε ὅλως διάφορος ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐλπίζεις;... Ὅχι, πιστεύσέ με, μὴ κάμῃς παρομοίαν ἀπερισκεψίαν! Ὅπως δὴ ποτε περίμενε, πρὶν λάβῃς ἀπόφασίν τινα περὶ τούτου. Ἀφῆσε νὰ προχωρήσῃ ἡ συζήτησις καὶ τότε... θὰ ἴδωμεν! θὰ προσπαθῇσιν νὰ μαντεύσω τὰς διαθέσεις τοῦ δικαστηρίου καὶ θὰ σὲ συμβουλεύσω... Ἄ! οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθην ὅσον τώρα τὴν φρικτὴν εὐθύνην τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐνὸς ὁ Λαυρέντιος συνεζήτηται μετὰ τοῦ δικηγόρου του ἡ ποινικὴ δικογραφία ἐπερατοῦτο.

Τὴν 17<sup>ην</sup> Αὐγούστου, τὸ συμβούλιον ἐξέδιδε βούλευμα παραπέμπον τὸν Λαυρέντιον Δαλισιε ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου τοῦ Σηκουάνα, κατηγορούμενον ἐπὶ φόνῳ καὶ μητροκτονίᾳ.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας, τὴν 9<sup>ην</sup> Σεπτεμβρίου, τὸ Κακουργοδικεῖον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του, καὶ ἡ ὑπόθεσις Δαλισιε ἐνεγράφη ἐν τῷ πινακίῳ αὐτοῦ διὰ τὴν 13<sup>ην</sup>.

[Ἐπεται συνέχεια]

•P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

## Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς, ἀφοῦ ἐνεχείρισε τὸ ἐπιστόλιον τῆς κυρίας της εἰς τὴν Μέρσην, ἀπῆλθεν ὅπως ἐκτέλεσῃ καὶ τὴν δευτέραν ἐντολήν, ἣν εἶχε λάβει, παρὰ τῆς Χάριτι Βράδον. ἥτις διέμενε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάθητο πρὸ μικροῦ γραφείου, ἀναμένουσα τὴν ἀφίξιν ἐκείνης, ἣν εἶχε καλέσει διὰ μηνύματος.

Μία μόνη λυχνία διέχεε τὸ γλυκὺ φῶς της ἐπὶ τῶν βιβλίων, τῶν εἰκόνων καὶ τῶν προτομῶν, ἐξ ὧν ἐκοσμεῖτο τὸ δωμάτιον. Τὸ ἄκρον τοῦ δωματίου, ὅπου ἔκειτο ἡ κλίνη, ἔμενε σχεδὸν σκοτεινόν.

Πάντα τὰ ἔργα τῆς τέχνης τῆς Λαίδης Ζάνετ ἦσαν εἰκόνες, ὅλα δὲ τὰ βιβλία, ἦσαν ἀντίτυπα, δωρηθέντα αὐτῇ ὑπὸ τῶν συγγραφέων.

Ἦτο μία τῶν ιδιοτροπιῶν τῆς Λαίδης Ζάνετ τὸ νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της τὴν ἀνάμνησιν τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα εἶχε γνωρίσει κατὰ τὸν μακρὸν αὐτῆς βίον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, πάντων διακεκριμένων. Πλεῖστα τῶν προσώπων ἐκείνων εἶχον ἀποθάνει.

Ἐκάθητο λοιπὸν ἡ Λαίδη Ζάνετ παρὰ τὸ μικρὸν γραφεῖόν της, σχεδὸν ἀνακλιμένη ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐδρας της καὶ ἀπετέλει τὸ πρωτότυπον πραγματικῶς τῆς εἰκόνης της, ἣν ὁ Ἰούλιος εἶχε περιγράψῃ εἰς τὴν Μέρσην.

Οἱ ὀρθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ φωτογραφίᾳ τινὸς τῆς Μέρσης, ἥτις ἠρεῖδετο ἀκριβῶς ἀντικρὺ, ἐπὶ μικροῦ κεχρυσωμένου ὑποβάθρου, ὅπως κατορθοῖ τοιοῦτοτρόπως ἡ γηραιὰ δέσποινα νὰ τὴν παρατηρῇ ὁλόκληρον, κατὰφωτον ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς λυχνίας ἀναπεμπομένου φωτός.

KB'

### Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀγωνιῶσα.

Ἡ τόσον ἐκφραστικὴ καὶ εὐγενὴς γηραιὰ μορφή τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶχε παραδόξως καὶ θλιβερῶς μεταβληθῇ.

Τὸ μέτωπόν της ἦτο πλήρες ρυτίδων, τὸ δὲ στόμα σοβαρόν. Ἡ ὅλη φυσιογνω-

μία της παρωμοιάζε προς προσωπίδα βρα-  
χεῖσαν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς  
κρίσεως, ἣν διήρχετο ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν  
τῆς λύσεως ἣν ἠσθάνετο, ἐξαίρεσει τῆς  
λάμπους καὶ ζωῆς, ἣν διέχεον ἀκόμη ἐπὶ  
αὐτῆς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Ἐνυπῆρχέ τι τὸ ἀπεριγράφτως κατα-  
νυκτικὸν ἐν τῇ τρυφερότητι καὶ τῇ στοργῇ  
τοῦ βλέμματος, ὅπερ προσήλου ἐπὶ τῆς  
εἰκόνος ταύτης, πρὸς δὲ καὶ ἔκφρασις τῆς  
ζωῆς ἐλέγχου.

Ἐν τούτῳ ἐνέκειτο ὁ κίνδυνος, ὃν τόσῳ  
προεῖπε καὶ ὑπέδειξεν ὁ Ἰούλιος.

Ἡ βαθεῖα καὶ τετρωμένη αὐτὴ συμπά-  
θεια ἔλαμπεν ὅλη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς  
γῆραιας δεσποίνης.

᾿Ωμίλουν οὗτοι πρὸς τὴν εἰκόνα μετὰ  
πόνου σκληρῶς βεβηλωθείσης γλυκυτάτης  
φιλικῆς, ἥτις ὅμως συγχρόνως διέμενεν ἡ  
μόνη χαρὰ, ἡ μόνη ἐλπίς τῶν ἐσχάτων  
τοῦ βίου τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Τὸ μέτωπόν της ἐξέφραζε τὴν σταθε-  
ρὰν ἀπόφασίν της τοῦ νὰ ὑπομείνῃ τὸ  
ναυάγιον τοῦτο τῆς χαρᾶς της, καὶ νὰ  
ζωπυρήσῃ τὴν αἰθάλην τῶν νεκρῶν ἐλ-  
πίδων τῆς.

Τὰ χεῖλη της ἐπίσης εὐγλώττως ἐκύ-  
ρουν τὴν ἀκλόνητον ταύτην ἀπόφασίν  
της τοῦ ν' ἀγνοῇ τὸ ἀπαίσιον παρὸν καὶ  
νὰ περισώσῃ τὸ τόσον πολύτιμον παρελ-  
θόν.

— Δυνατὸν νὰ συνετρίβῃ τὸ εἰδωλόν  
μου, ἀλλ' οὐδεὶς θὰ μάθῃ ὅτι πάσχω ἐκ  
τούτου! ἀνέκραξε. Ὁ αὖ φανὼ κωφῇ πρὸς  
πάντας τοὺς λόγους... εἰς ἡλικίαν τῶν  
ἐβδομήκοντα ἐτῶν μου τὸ εἰδωλόν μου  
εἶνε ἡ ζωὴ μου... καὶ θὰ μείνῃ πάντοτε  
τὸ εἰδωλόν μου.

Ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι ἐπικρατοῦσα σιωπὴ  
διεκρόχῃ ὑπὸ τοῦ ψιθύρου δύο γυναικείων  
φωνῶν ἀπὸ τοῦ ἀντίπεραν μέρους τῆς  
θύρας.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διηυθετήθη κάλλιον  
ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς καὶ ἔλαβε τὴν φωτο-  
γραφίαν ἀπὸ τοῦ βάρθου.

Ἐθῆκεν αὐτὴν ἀναμέσον τῶν ἐπὶ τῆς  
τραπέζης διεσκορπισμένων χαρτίων, ἀλλὰ  
κατόπιν, ἀλλάσσουσα γνώμην, τὴν ἔκρυπεν  
ὑπὸ τὰς πυκνὰς πτυχὰς τῶν τριχάπτων  
τοῦ ἐπιστηθίου τῆς.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἐτελέσθη μετ' ἀπείρου  
τρυφερότητος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράν-  
θησαν.

Ἄλλ' ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ ἀνέκτισε πάλιν  
ἡ μορφή της τὸ προσωπεῖον τῆς ἀ-  
παθείας.

Οἷος δὴποτε, καὶ ὁ ὀξυνούστερος, πα-  
ρατηρητής, ἂν τὴν παρετήρει τότε, θὰ  
ἔλεγεν :

— Ἰδοὺ μία ἀπαθεστάτη γυνή!

Ἡ θαλαμηπόλος ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰ-  
σῆλθε δὲ ἡ Χάρις Βράδον, προχωρήσασα  
ἀμέσως ἰταμῶς καὶ προκλητικωτάτη, με-  
τὸ παράστημα ἐξεζητημένως κομπάζον  
καὶ τὴν κεφαλὴν ἀγέρως ὑψοῦσα.

Ἐκαθέσθη θορυβωδῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας,  
ἣν ἡ Λαίδη Ζάνετ τῇ ἐπέδειξε σιωπηλῶς  
καὶ ἀπῆντησεν εἰς τὸν σοβαρὸν χαιρετι-

σμόν τῆς Μιλαίδης διὰ κλίσεως τῆς κε-  
φαλῆς καὶ ἐνὸς μειδιάματος.

Ἐκάστη κινήσει καὶ ἕκαστον βλέμμα  
τῆς μικροσώμου, κεκμηκυῖας, κατεσκλη-  
κυῖας καὶ κακοενδεδυμένης ταύτης γυναι-  
κός, ἐνέφαινε καὶ ἕνα ὑβριστικὸν θρίαμ-  
βον, καὶ σχεδὸν ὡς ἂν ἔλεγεν :

— Ἦλθε τώρα καὶ ἡ σειρά μου.

— Ἀκρῶς ἀγάλλομαι ὅτι παρίσταμαι  
ἐνώπιόν σας, κυρία, ἤρχισε λέγουσα ἡ  
Χάρις, χωρὶς καὶ νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν  
Λαίδην Ζάνετ τὸν χρόνον νὰ ὁμιλήσῃ  
πρῶτη. Τῇ ἀληθείᾳ δὲ ἐφρόνουν ὅτι ὤ-  
φειλον νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἰδιαίτεράν συ-  
νέντευξιν, ὅτε εἶδον ὅτι ἐστεῖλατε τὴν θα-  
λαμηπόλον σας ὅπως μοὶ ἀνακοινώσῃ ὅτι  
τὴν αὐτὴν πρόθεσιν εἴχετε καὶ ὑμεῖς.

— Ἐφρονεῖτε, εἶπετε, ὅτι ὤφειλατε νὰ  
μοὶ ζητήσετε μίαν ἰδιαίτεράν συνέντευ-  
ξιν; ἐπανελάθεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπαθέ-  
στατα. Καὶ διατί;

Ὁ τόνος μεθ' οὗ ἀπηγγέθη ἡ τελευ-  
ταία φράσις ἐστενοχώρησεν εὐθὺς ἀμέσως  
τὴν Χάριτα, διότι ἐξεδήλου τόσον ἀπειρον  
ἀπόστασιν χωρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς  
Λαίδης Ζάνετ, ὥστε ἐὰν ὁ τόνος εἶχεν ἀ-  
όρατόν τινα δύναμιν ὑλικὴν θὰ τὴν ἀπῆ-  
γεν ἀπὸ τῆς ἑδρας τῆς μετ' ὅλην τὴν σάρκα  
καὶ τὰ ὅσα τῆς μέχρι τῆς ἐτέρας ἀκρας  
τοῦ δωματίου.

— Ἐκπλήττομαι βλέπουσα ὅτι δὲν μ'  
ἐννοεῖ ἡ κυρία, εἶπε, καταβάλλουσα προ-  
σπάθειαν ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν σύγχυσίν  
της, καὶ προπάντων ἀφοῦ τόσον, ἀδροφρό-  
νως ἠθελήσατε νὰ θέσητε τὸν θαλάμον  
σας εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διέμενεν ἐντελῶς γα-  
ληνιαία.

— Πράγματι δὲν σᾶς ἐννοῶ, εἶπε, πᾶν-  
τοτε ἀπαθής.

Ἡ Χάρις συνεκέντρωσε τὸ κακεντρεχέ-  
στερον θάρρος της καὶ ἐδιπλασίασε τὴν  
ἰταμότητα, ἣν εἶχεν ἐπιδείξει ἅμα εἰσελ-  
θοῦσα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπανελάβε,  
πρέπει νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας τινὰς  
ὅπως δικαιολογηθῶ. Μίαν μόνην ἐξήγη-  
σιν δύναμαι νὰ δώσω εἰς τὴν ἐκπληκτι-  
κὴν μεταβολὴν τῶν πρὸς ἐμὲ τρόπων τῆς  
κυρίας ἐν τῇ αἰθούσῃ κάτω πρὸ ὀλίγων  
στιγμῶν ὅτι δηλαδὴ ἡ διαγωγὴ τῆς μυ-  
σαρᾶς ταύτης γυναικὸς τῇ ἡνοιξὲς τοὺς  
ὀφθαλμούς. Ἡ κυρία κατενόησε τὴν δια-  
πραχθεῖσαν ἀπάτην. Ἐν τούτοις, διὰ λό-  
γους, οἵτινες ἀφορῶσιν ὑμᾶς καὶ τοὺς ὀ-  
ποίους ἀγνοῶ, δὲν ἠθελήσατε ἀκόμη νὰ  
με ἀναγνωρίσητε δημοσίᾳ. Ἐν τοσούτῳ  
ὀφείλεται, νομίζω, ποιά τις ἱκανοποίησις  
τῆς ἀξιοπρεπείας μου, εἰς ἣν θέσιν ὀδυν-  
ρὰν διατελῶ. Οὔτε θέλω οὔτε δύναμαι νὰ  
ἐπιτρέψω εἰς τὴν Μέρσιν Μερρίκ ν' ἀξιοῖ  
τὴν χάριν ὅτι μοὶ ἀπέδωκεν αὐθορμήτως  
τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ θέσιν μου. Μεθ'  
ὅσα ὑπέφερα, μοὶ εἶνε ὅλως ἀδύνατον ν' ἀ-  
ποδεχθῶ τοιοῦτόν τι. Θὰ σᾶς παρεκάλουν  
νὰ μοὶ παρῆχετε ἰδιαίτεράν ἀκρόασιν ἐὰν  
δὲν με ἐζητεῖτε ὑμεῖς αὐτὴ, ὁ δὲ σταθε-  
ρὸς σκοπός μου ἦτο ὠρισμένως νὰ ἀπαι-  
τήσω παρ' ὑμῶν τὴν ἄμεινον ἀποπομπήν

τῆς γυναικὸς ταύτης ἔξω τῆς οἰκίας σας.  
Τὸ ἀπαιτῶ ἤδη ὡς ἐκχώρησιν ἥτις μοὶ  
ὀφείλεται. Ὅ,τι καὶ ἂν δυνήθητε νὰ πρά-  
ξητε, ὑμεῖς ἡ ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ, δὲν  
ἐννοῶ νὰ τῇ ἐπιτρέψω νὰ φαίνεται δῆθεν ὡς  
μετανοοῦσα καὶ διεγείρουσα συνεπῶς τὸ  
ἐνδιαφέρον. Διότι εἶνε πράγματι ἀνυπό-  
φορον ἡ ἀγέρως αὐτὴ τυχοδιωκτικὴ νὰ  
πιστεῖται ὅτι κέκτηται τὸ δικαίωμα τῆς  
ἐκλογῆς τῆς στιγμῆς τοῦ νὰ ἐξηγηθῇ.  
Ἦτο ὑβριστικὸν δὲ διὰ τὸν βλέποντα, ὅ-  
ταν ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης... εἰς λειτουρ-  
γὸς διακεκριμένους τῆς ἀγγλικῆς Ἐκκλη-  
σίας... νὰ ἀνοίγῃ τὴν θύραν... εἰς αὐτήν...  
καὶ νὰ ἐξέρχεται δι' ὑφους ὡς ἂν εἶχε  
πράξει τι δι' οὗ μὲ ὑπεχρέωσεν! Ὡ! δύ-  
ναμαι πολλὰ νὰ συγχωρήσω, Λαίδη Ζά-  
νετ... ἀκόμη καὶ τοὺς λόγους, δι' ὧν ἐ-  
σκέπτεσθε ὅτι ἦτο ἀναγκαιῶς κόσμιον  
ἄλλοτε νὰ διατάξῃτε ὅπως μ' ἐκβάλωσι  
τῆς οἰκίας σας. Εἶμαι διατεθειμένη καθ'  
ὅλοκληρίαν ν' ἀποδεχθῶ τὴν προσφορὰν  
τοῦ θαλάμου σας, ἣν μοὶ ἐκάματε κατό-  
πιν, ὡς ἔκφρασιν τῆς ἐπὶ τὸ εὐμενὲς συνε-  
πείας τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας τροπῆς  
τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων σας, ἀλλὰ καὶ  
αὐτὴ ἡ χοριστιανικὴ εὐσπλαγχνία ἔχει τὰ  
ὄριά της. Ἡ ἐπίμονος παρουσία τῆς ἀ-  
θλίας ταύτης ὑπὸ τὴν στέγην σας, εἶνε  
— ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ εἶπω — ὄχι μόνον  
ζῶσα καὶ ἀπτὴ ἀπόδειξις τῆς ἀδυναμίας  
σας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὕβρις δι' ἐμὲ.

Ἐνταῦθα ἐσιώπησεν ἀποτόμως, ὄχι  
διότι τῇ ἔλειπον οἱ λόγοι, ἀλλὰ διότι  
τῇ ἔλειπεν ἀκροατής.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν ἐφαίνετο ὅτι  
προσεῖχε καὶ ἐλάχιστον εἰς αὐτήν, καὶ  
πολὺ ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς.

Τοῦναντίον, ἐκ προβεβουλευμένης ἀγροί-  
κίας, ὅλως ἀνοικείου πρὸς τὰς ἐξεις τῆς,  
ἡσυχολεῖτο ἀπαθῶς εἰς τὸ νὰ τακτοποιῇ  
τὰ διάφορα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐσκορπι-  
σμένα χαρτιά.

Συνήρμοζε τινὰ τούτων καὶ τὰ συνέρ-  
ραπτε διὰ μεταξίνης κλωστής, ἕτερα δὲ  
ἐπιμελῶς ἔθετεν ὑπὸ χαρτοπιεστήριον καὶ  
ἄλλα ἐτοποθέπει κατὰ φανταστικὴν τα-  
ξινόμησιν εἰς διαφόρους θυρίδας τοῦ ἐξ  
ἰαπωνικοῦ ξύλου γραφείου τῆς...

Εἰργάζετο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας γα-  
λήνης καὶ εὐχερείας ὅπως τακτοποιήσῃ  
τὴν ἐν ἀταξίᾳ τράπεζάν της καὶ ἐφαίνετο  
σχεδὸν ἀγνοοῦσα τὴν παρουσίαν καὶ δευ-  
τέρου προσώπου ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἦγειρεν ἐν τούτοις τὴν κεφαλὴν, κρα-  
τοῦσα πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας δέσμη-  
ν χαρτίων, ὅταν ἡ Χάρις ἐσταμάτησε καὶ  
τῇ εἶπεν ἡσύχως :

— Ἐτελειώσατε;

— Μήπως ἡ κυρία μ' ἐκάλεσεν ἐπὶ τῷ  
σκοπῷ τοῦ νὰ προσενεχθῇ πρὸς ἐμὲ μετὰ  
τῆς ἐσκεμμένης ταύτης ἀγροικίας; ἀν-  
εἶπεν ἡ Χάρις ἐκτὸς ἐαυτῆς.

— Ὁ σκοπός μου, ὅταν ἔστειλα καὶ  
σᾶς ἐκάλεσα, ἦτον ἐπίσης νὰ σᾶς εἶπω  
κάτι τι, τὸ ὅποῖον θὰ σᾶς εἶπω, εὐθὺς  
ὡς μοὶ παράσχητε τὴν εὐκαιρίαν.

Τὸ φλέγμα τῆς παγερᾶς καὶ ἀταράχου  
ἀπαθείας, ἣν ἐμαρτύρει ἡ ἀπάντησις

αὕτη εὔρε τὴν Χάρिता ὅπως ἀπαράσκευον.

Δὲν εἶχεν ἐτοίμην ἀπάντησιν κατάλληλον εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν.

Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ τῆς ἀνέμενε σιωπῶσα καὶ ἀτενίζουσα πάντοτε τὴν οἰκοδέσποιναν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπέθηκε τὰ χαρτία της καὶ διηυθετήθη ὅσον ἡδύνατο κάλλιον ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς ἑδρας της, ἐτοιμαζομένη ἤδη καὶ αὕτη ὅπως ὁμιλήσῃ.

— Τὰ ὀλίγα ὅσα ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ ἐγώ, εἶπε, πρέπει νὰ διατυπωθῶσιν ἐν εἰδῇ ἐρωτήσεως. Λοιπὸν εὐρίσκομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ὑποθέτουσα ὅτι στερείσθε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐργασίας καὶ ὅτι μικρά τις χρηματικὴ προσφορά, ὅσον τὸ δυνατόν λεπτότερον παρεχομένη, θὰ ἐγένετο παρ' ὑμῶν ἐπιθυμητῶς ἀποδεκτὴ ;

— Μήπως προτίθεσθε νὰ μὲ ὑβρίσητε, Λαίδη Ζάνετ ;

— Ποσῶς. Δὲν προϋπῆλθεν ἄλλο τι ἢ μόνον νὰ σὰς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν.

— Ἀλλ' ἡ ἐρώτησίς σας εἶνε ὕβρις.

— Ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε παρὰ τὴν εὐμενείαν, ἐὰν θέλετε νὰ τὴν ἐκτιμῆσητε κατὰ τὴν πρόθεσιν ἣτις τὴν ὑπογόρευσεν. Οὐτε παραπονοῦμαι, διότι δὲν θέλετε νὰ τὴν ἐνοήσητε, οὔτε σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνον δι' οὐδὲν τῶν πολυαριθμῶν σφαλμάτων σας κατὰ τῶν καλῶν τρόπων καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς, ἅτινα διεπράξατε ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσήλθετε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Ἐντίμως σὰς λέγω, ὅτι εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὰς φανῶ κατὰ τι χρήσιμος καὶ ὑμεῖς ἀπωθήσατε τοὺς πρώτους εὐμενεῖς λόγους μου. Δὲν σὰς τὸ ἀποκρύπτω, δυσηρεστήτην διὰ τοῦτο. Ἄς ἀλλάξωμεν θέμα.

Καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἐντελεστέρης γαλήνης καὶ ἀταραξίας, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤρχισε πάλιν νὰ διευθετῇ τὰ χαρτία της, καὶ ἐφάνη ὅτι ἠγνόει πάλιν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν παρουσίαν δευτέρου προσώπου ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἡ Χάρις ἤνοιξε τὰ χεῖλη.

Ἐμελλε ν' ἀντιλέξῃ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ μεθ' ὅλης τῆς βιαιότητος τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ, σκεφθεῖσα κάλλιον, συνεκράτησεν ἐαυτήν.

Ἦτο παντελῶς ἀνωφελὲς νὰ μεταχειρισθῇ βιαιότητα πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόυ.

Ἡ ἡλικία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς γηραιᾶς δεσποίνης τὴν ὑπερήσπιζον κατὰ πάσης παρομοίας ἀποπειράς.

Τὸ ἐγνώριζεν αὕτη καλῶς καὶ εἶχεν ἀκράδαντον πίστιν ἐπὶ τὴν πεποίθησιν ταύτην.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν ἡ Χάρις νὰ τεθῇ ἀντιμέτωπος τῆς ἐχθρᾶς της ἐπὶ τοῦ προσφορωτέρου ἐδάφους τῆς ἀβροπρεπείας.

Καὶ ἦτο τοῦτο τὸ ἀσφαλέςτερον ἔδαφος ἐφ' οὗ ἡδύνατο νὰ στηριχθῇ κατὰ τὴν παρῶσαν περίστασιν.

— Ἐὰν μοὶ διέφυγέ τι τὸ ἀξιόμειπτον, εἶπε, ζητῶ συγγνώμην παρ' ὑμῶν, κυρία. Δύναμαι νὰ ἐρωτήσω ἐὰν ὁ μόνος σκοπὸς ὃν προετίθεσθε, καλοῦσά με ἐνταῦθα, ἦτο νὰ πληροφορηθῇτε τὴν χρη-

ματικὴν κατάστασίν μου μετὰ τὴν σκέψιν τοῦ νὰ μοὶ προσέλθετε ἀρώγος ;

— Μάλιστα τοῦτο ἦτο ὁ μόνος σκοπός μου, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῆτε οὐδὲν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Μέρσιν Μερρίκ ;

— Ἀπολύτως οὐδέν. Ἐβαρύνθη ν' ἀκούω νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς τῆς Μέρσιν Μερρίκ. Ἀλλὴν κάμμειαν ἐρώτησιν δὲν ἔχετε νὰ μοὶ ἀποτείνετε ;

— Ἐχω ἀκόμη μίαν.

— Ἀληθῶς ; ... ὁποῖαν ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν, ἐὰν προτίθεται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς τὴν θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου Βράδον.

— Σὰς ἀνεγνώρισα ἤδη ὡς γυναῖκα, διατελοῦσαν ἐν οἰκονομικαῖς δυσχερεῖαις, καὶ ἣτις κατὰ συνέπειαν ἔχει ἰδιαίτερα δικαιώματα εἰς τὴν γενναιοφροσύνην καὶ τὴν ὑπομονὴν μου. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐπαναλάβω τοὺς λόγους τούτους παρουσίᾳ τῶν ὑπηρετῶν μου, ὅσον ἀπροσδόκητον καὶ ἂν εἶνε τοῦτο, εἶμαι ἐν τούτοις ἐτοίμη καὶ πρόθυμος νὰ προσχωρήσω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας ταύτην.

Τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρος τῆς Χάριτος ἔμελλε νὰ ἐκδηλωθῇ ὀρμητικῶς πάλιν... ἤρχισε νὰ χάνῃ τὰς συνετὰς ἀποφάσεις της.

— Λαίδη Ζάνετ ! ἀνέκραξε. Τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν. Ὁφείλω νὰ σὰς ζητήσω, ὅπως μοὶ ἐκφρασθῇτε κατηγορηματικῶς. Ὁμιλεῖτε περὶ τῶν ἰδικιτέρων δικαιωμάτων μου ἐπὶ τῆς ὑπομονῆς σας. Περὶ τίνων δικαιωμάτων θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

— Ὅτι ἦτο δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς ὀδυνηρὸν νὰ κατέλθωμεν εἰς πληρεστέρας λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, καὶ ἀποστρέφομαι τὰς λεπτομερείας. Ἄς ἀποφύγωμεν αὐτάς, σὰς παρακαλῶ.

— Τούναντίον ἐγὼ ἐπιμένω εἰς ταύτας, Λαίδη Ζάνετ, καὶ ἐπιμένω ἀμετατρέπτως.

— Ἐχετε ἄδικον.

Ἡ Χάρις διέμεινεν ἄφωνος εἰς τὴν ἀντίκρουσιν ταύτην.

— Σὰς ζητῶ ὠρισμένως, ἐξηκολούθησεν ἡ Χάρις, νὰ μάθω ἐὰν ἀναγνωρίζετε ὅτι ἠπατήθητε παρὰ μίαν τυχοδιώκτιδος, ἣτις ἔλαβε τὴν θέσιν μου. Τὴν θέσιν ταύτην λοιπὸν ἤδη εἰσθε διατεθειμένη νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσετε ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη ἡσυχῶς πρὸς τὰ χαρτία της.

— Μήπως ἡ κυρία ἀρνεῖται νὰ μὲ ἀκούσῃ ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούςς μεθ' ὕψους ἀβροῦ καὶ προσηνοῦς.

— Ἐὰν ἐπιμένετε νὰ ἐπανερχεσθε εἰς τὴν ἀφροσύνην σας, ἀπεκρίθη, θὰ μὲ ἐξαναγκάσετε νὰ μὴ ἀσχοληθῶ ποσῶς περὶ ὑμῶν.

— Καὶ ποία εἶνε, παρακαλῶ, ἡ ἀφροσύνη μου ;

— Ἡ ἀφροσύνη σας χαρακτηρίζεται ἐπαρκῶς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν ἐρωτήσεων, τὰς ὁποίας μοὶ ἀπηυθύνετε. Προσθέτω ὁ-

μως ὅτι αὕτη αὕτη ἡ ἀφροσύνη σας ἀναπτύσσει τὸ ἰδιαίτερον ἐπὶ τῆς μακροθυμίας μου δικαίωμά σας. Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν εἰπῆτε, ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν πράξητε, δὲν θὰ κατορθωθῇ νὰ κλονίσῃτε τὴν ὑπομονήν μου. Ὅταν κατὰ πρῶτον σας συνήντησα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐφέρθη κακῶς. Εἶχον παραδόξως ἀπολέσει τὴν ψυχραιμίαν μου. Ἀλλ' ἐπράξα τι χεῖρον ἔτι. Ἐστάθην ἀρκετὰ ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ μου ἀσύνετος καὶ ἔστειλα νὰ καλέσω ἕνα ἀστυνομικὸν πράκτορα, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ τῶν ἐνοχλήσεών σας. Σὰς ὀφείλω λοιπὸν πᾶσαν ἐφικτὴν ἐπανάρθωσιν, βλέπουσα πόσον εἰσθε καταπεπονημένη καὶ προσβεβλημένη ἐκ τοῦ σκληροῦ τρόπου, μεθ' οὗ προσηνέχθη πρὸς ὑμᾶς. Ἡρχισα λοιπὸν ἀπὸ τῆς προσφοράς τοῦ θαλάμου μου, κατόπιν ἔστειλα καὶ σὰς ἐκάλεσα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνδράμω ὅπως δυνηθῇτε νὰ ζήσητε, ὅπερ ἐνόμισα συνέχειαν καὶ τέλος τοῦ ἐξιλασμοῦ μου διὰ τὴν προτέραν σκληρὰν συμπεριφορὰν μου. Δύνασθε νὰ φέρεσθε ἀγροῖως πρὸς ἐμέ ; δύνασθε νὰ ὁμιλῆτε διὰ τῶν ὑβριστικωτέρων ἐκφράσεων κατὰ τῆς θετῆς θυγατρὸς μου. Ὅτι ὑπομείνω τὰ πάντα, πάντοτε λόγῳ ἐξιλασμοῦ. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἀπέχετε τοῦ νὰ θίγετε ἐν τόσῳ δι' ὑμᾶς κυρίως λυπηρὸν θέμα, θὰ σὰς ἀκούω, μετὰ τῆς μεγαλειότητος μου εὐχαριστήσεως. Καὶ σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι ἐὰν ἐπανεληθῇτε αὖθις εἰς τὸ ζήτημα, θὰ στρέψω καὶ ἐγὼ πάλιν ν' ἀσχοληθῶ μετὰ τὰ χαρτία μου.

Ἡ Χάρις προσέβλεψε τὴν Λαίδην Ζάνετ μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὴν κυρίαν, εἶπεν. Ἐρυθρίατε ν' ἀναγνωρίσητε ὅτι τόσον χονδροειδῶς ἐξηπατήθητε καὶ ὡς μόνον σωτηρίαν εὐρίσκετε τὴν ν' ἄγνοητε τὰ γενόμενα ; Ὡ ! θαρρεῖτε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῆς ὑπομονῆς μου. Διόλου δὲν θεωρῶ ἑαυτὴν προσβαλλομένην ἐκ τοῦ τρόπου σας... τούναντίον διασκεδάζω. Δὲν εἶνε καὶ τόσον σύνηθες φαινόμενον, τῇ ἀληθείᾳ, μία κυρία, ὑψηλῆς περιωπῆς, νὰ δεικνύηται τοιαύτη μετὰ ἀναπεπταμένα τὰ μύχια τῆς καρδίας της ἐνώπιον ταπεινῆς γυναίκος ὡς ἐμέ. Ἡ εὐμενὴς καλοκάγαθία σας χρονολογεῖται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ θετὴ σας θυγάτηρ, σὰς ἔδωκε τὸ παράδειγμα, ζητοῦσα ν' ἀπέλθῃ τοῦ δωματίου ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὃν ἐκάλεσατε ὅπως μὲ ἀπαγάγῃ καὶ μὲ περιορίσῃ.

Ἡ γαλήνη καὶ ἀταραξία τῆς Λαίδης Ζάνετ ὑφίσταντο τὴν ἰσχυρὰν ταύτην δοκιμασίαν μόλις ἀντέχουσα.

Ἀπεδέχθη σοβαρῶς τὴν νέαν ταύτην ἐρώτησιν τῆς Χάριτος ὡς ἐρώτησιν, ἣτις θ' ἀπετείνετο εἰς αὐτὴν ἐν ὅλῃ τῇ καλῇ πίστει.

— Ποσῶς δὲν ἐκπλήττομαι, ὑπέλαβεν, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐξ εὐσπλαγχνίας μεσολάβησις τῆς θετῆς θυγατρὸς μου τὴν ἐξέθεσεν εἰς τὸ νὰ κριθῇ τόσον σφαλερῶς. Ὡφείλει τῷ ὄντι νὰ μὲ συμβουλευθῇ ἰδιαί-

τέρως πρὶν ἢ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν... Ἀλλὰ ἔχει ἔν ἐλάττωμα... Σπεύδει πολὺ νὰ συμπαθῇ καὶ νὰ οἰκτερῇ τοὺς πάσχοντας. Δὲν συνήντησα ἀκόμη καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν βίον μου ἄνθρωπον, ἔχοντα, ὅπως αὕτη, τόσον αὐτόμακτον ἀγαθότητα καρδίας. Μόνη ἡ ἐμφάνησις τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος ἔθεσεν ὑμᾶς εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε ἡ συμπαθεια καὶ ὁ οἶκτος πρὸς μίαν δυστυχῆ ἀμέσως ἐκυρίευσαν τὴν καρδίαν της καὶ ὅπως πάντοτε, ἀρέθῃ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματός της. Μερὶν ἄ πάντοτε πολὺ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ λησμονεῖ πάντοτε τὸν ἑαυτὸν της. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὑπαίτιος ἐγὼ ἐξ ὁλοκλήρου!...

Ἀπαξ ἔτι ἡ Χάρις ἤλλαξε τόνον. Ἦτο ἀρκετὰ ἀγγίνους ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν ἐπολέμει μὲ τὰ ἰδιά της ὅπλα.

— Κἀλλιστα!... Εἶπεν. Ἀλλά, μετὰ τὰ λεχθέντα, καιρὸς εἶνε νομίζω νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα. Ἡ θεή σας θυγάτηρ, ὡς τὴν ἀποκαλεῖτε, εἶνε ἡ Μέρση Μερρίκ!... Καὶ γνωρίζετε καὶ ὑμεῖς τοῦτο!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὰ χαρτία της.

— Ἡ Χάρις Βράδον εἶμαι ἐγώ, τῆς ὁποίας ἔκλεψε τὸ ὄνομα!... Καὶ τοῦτο ἐπίσης εἶνε γνωστὸν εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης νήματὰ τινὰ μετὰξης.

Ἡ Χάρις ἠγέρθη τῆς ἔδρας της.

— Τὴν σιωπὴν σας, Λαίδη Ζάνετ, εἶπεν, ἀποδέχομαι ὡς τὴν ἔκφρασιν τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεως τοῦ νὰ πνίξητε τὴν ἀλήθειαν. Προφανῶς ἔχετε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήτε θεωροῦσα τὴν τυχοδιωκτικὴν ταύτην ὡς τὴν γνησίαν Χάριτα Βράδον καὶ δὲν διστάζετε οὐδὲ πρὸ τῶν συνεπειῶν τοιαύτης ἀποτροπικίου διαγωγῆς. Προτίθεσθε νὰ ὑποστηρίξετε ὅτι εἶμαι παραφρων καὶ τολμᾶτε νὰ μοὶ τὸ λέγετε κατὰ πρόσωπον. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ μοῦ σφετερισθῇ τοιοῦτοτρόπως τὸ δικαίωμά μου μία ἐλεεινὴ τυχοδιωκτικὴ. Θ' ἀκούσῃτε ἀκόμη νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἐμοῦ ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Καναδᾶ.

Καὶ εἰποῦσα ταῦτα διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπεκριθὲν ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμήσῃ ἡ Χάρις αὐθορμητότερον καὶ σαφέστερον.

— Θ' ἀρνηθῶ νὰ δεχθῶ τὰς ἐπιστολάς σας, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἐστράφη ἐπὶ τῶν βημάτων της μὲ ἥθος ἀπειλητικόν.

— Αἱ ἐπιστολαὶ μου θὰ φθάσωσι μετὰ τῶν μαρτύρων μου, ἐξηκολούθησε.

— Θ' ἀρνηθῶ νὰ δεχθῶ καὶ τοὺς μάρτυράς σας.

— Ἄν ἠρνεῖσθε θὰ διετρέχετε ἕως σοβαροτέρους κινδύνους. Θὰ ἐπικαλεσθῶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὴν δικαιοσύνην!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐμειδίασε.

— Δὲν ἰσχυρίζομαι ὅτι γνωρίζω πολλὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ ἐξεπληττόμην πολὺ, εἶνε ἀληθές, ἐάν

ἀνεκάλυπτα ὅτι ἔχετε κατ' ἐμοῦ δικαίωμα τι, ὅπερ νὰ δυνήθητε νὰ διεκδικήσῃτε διὰ τῆς δικαιοσύνης. Ἐν τούτοις, ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπιτυχάνετε νὰ θέσῃτε τὴν δικαιοσύνην εἰς κίνησιν ὑπὲρ ὑμῶν. Γνωρίζετε καλῶς, ὅσον ἐγὼ αὕτῃ γνωρίζω τοῦτο, ὅτι τὸ μόνον τελεσφόρον μέσον διὰ παρομοίας ἐπιχειρήσεις... εἶνε τὸ χρήμα. Ἐγὼ εἶμαι πλουσί. Δικηγορικὰ ἀμοιβαί, δικαστικὰ δαπάναι καὶ τὰ παρόμοια εἶνε δι' ἐμὲ πράγματα, τὰ ὅποια οὔτε συλλογίζομαι κἄν. Σὰς ἐρωτῶ ἔχετε τὰ αὐτὰ ὅπλα εἰς τὴν διάθεσίν σας;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη κατέστησε τὴν Χάριτα σκεπτικὴν καὶ ἄφρων.

— ὦ, ἐάν εἶχε χρήματα!...

Ἀλλ' εὐρίσκετο μὲ τὰ τελευταῖα κερμάτια τῆς ἐκ Μαργαρίτας συνεισφορᾶς.

Μόνοι φίλοι της, ἦσαν οἱ ἐν Καναδᾶ.

Μεθ' ὅσα δὲ πλέον εἶχεν εἶπει πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκράβι ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Λαίδης Ζάνετ προτοῦ μεταβῇ παρ' αὐτῇ, ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ὅλως ἀνωφελές νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν ἐπὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ.

Ἀχ! χρήματα!... χρήματα!

Ὅχι μόνον ἐστερεῖτο τοιούτων ὅπως ἐκδικιζομένη, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὔτε ὅπως ζῆση.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τῇ ἐπέδειξε τὴν κενὴν ἔδραν.

— Θέλετε νὰ καθήσῃτε; τῇ εἶπεν. Ἡ σειρά τῆς συνδιαλέξεώς μας, ἰδοὺ ὅτι μᾶς ἐπανέφερεν εἰς τὴν ἀρχικὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν σας ἀπηύθυνα μόλις εἰσῆλθετε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Μή με ἀπειλήσῃτε πλέον μὲ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι τὸν ἀντικείμενον νὰ σας φανῶ χρήσιμος. Ἐχῶ τὴν συνήθειαν νὰ προσέρχωμαι ἀρωγὸς εἰς πλείστους γυναικῆς διατελούσας εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, καὶ οὐδεὶς ποτε γνωρίζει τι... ἐκτὸς τοῦ ἐπιστάτου μου, ὅστις κρατεῖ τοὺς λογαριασμούς μου, καὶ ἐμοῦ. Ἀπαξ ἔτι σας λέγω, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας ἐρωτήσω, ἐάν χρηματικὴ τις προσφορά, λεπτῶς γινόμενη, θὰ ἐγένετο παρ' ὑμῶν ἀποδεκτὴ.

Ἡ Χάρις ἐπανῆλθεν ἡρέμα πλησίον τῆς ἔδρας, ἀφ' ἧς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐγερθῇ, χωρὶς ὅμως ἀκόμη νὰ σκεφθῇ νὰ καθήσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ τῆς χειρὸς της συνέθλιβε τὸ ἐρεϊσίνωτον τῆς ἔδρας, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι μετ' ἀγρίας εἰρωνείας ἐπὶ τῆς ἀταράχου μορφῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Ἐπὶ τέλους ἀποβάλλετε, βλέπω, τὸ προσωπεῖον, κυρία, εἶπε. Θέλετε νὰ πληρώσετε τὴν σιωπὴν μου.

— Θὰ μὲ ἀναγκάσῃτε νὰ στραφῶ παλιν πρὸς τὰ χαρτίά μου, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Πόσον εἰσθε ἰσχυρογνώμων!

Ἡ χεὶρ τῆς Χάριτος συνέσφιγγεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἐρεϊσίνωτον τῆς ἔδρας.

Ἄνευ μαρτύρων, ἄνευ πόρων, ἄνευ ἀσύλου καὶ ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς γλώσσης καὶ τῶν τρόπων της γνωρίζουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ συμπάθειαν παρὰ τῶν ἄλλων, καὶ αἰσθανθεὶσα κατὰ

βάθος τὴν μόνωσιν της εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἀδυναμίαν της, σχεδὸν πράγματι ἐπὶ στιγμὴν κατέστη παρὰφρων.

Ἐτέρω, λεπτοτέρω καὶ μᾶλλον ὑπερήφανος γυνὴ ἤθελεν αὐτοστιγμὴ ἐξέλθαι τοῦ δωματίου.

Ἀλλ' ἡ Χάρις εἶχε μόνον οἴησιν, τὸ δὲ βίαιον καὶ στενὸν πνεῦμα της τὴν ἐξώθει εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν ἐχθρὰν της, ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ.

Τελευταία μία καὶ μόνη, ἀλλ' ἐπαρκής, ἐκδικήσις ἔμενεν εἰς τὴν διάθεσιν της, ἐκδικήσις, εἰς ἣν ἀφ' ἐαυτῆς ἐξετέθη ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Πρὸς τὸ παρὸν ἐσκέφθη, ἐν μόνον μέσον μένει ὅπως συμφιλιωθῇ μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης. Δύναμαι νὰ τῆς ἀποσπάσω ἐν γενναίῳ ποσόν, καὶ νὰ μείνῃ συγχρόνως καὶ νῦχαριστημένη, πιστεύουσα ὅτι ἀπηλλάγη ἐμοῦ... Ἀδελφεοὶ οἶκτον τινὰ δι' ἐμέ, εἶπε. Δὲν εἶμαι τόσον ἰσχυρογνώμων... Εἶμαι μόνον ὀλίγον στενοχωρημένη ὅτι ἔχω νὰ παλαίσω κατὰ τῆς ἰταμότητος μιᾶς κυρίως τῆς ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθω καὶ ἐγὼ νὰ ζῶ. Ἡ γλῶσσά μου εἶνε, τὸ ἀναγνωρίζω μετὰ λύπης, ἀπλῶς καὶ μόνον καθαρὰ ἀγγλική. Ἐν τούτοις ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν ἀφήσω καὶ νὰ λάβω τὴν ἰδικήν σας, ἥτις μοὶ ἦτο ἄγνωστος μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Ὅποιαν συνδρομὴν εἶνε δικαιοδομένη νὰ μὴ προσφέρῃ λεπτῶς ἡ κυρία;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠνοιξε σύρτην καὶ ἐξηγάγεν ἀπ' αὐτοῦ δέσμην ἐπιταγῶν.

Ἡ στιγμὴ τῆς ἀνακουφίσεως ἐπὶ τέλους προσήγγιζε τὴν γηραιὰν δέσποιναν.

Τὸ μόνον θέμα, ὅπερ ἔμενε πρὸς συζήτησιν, ἦτο προφανῶς τὸ ζήτημα τοῦ ὀρίσμου τοῦ ποσοῦ, ὅπερ θὰ τῇ προσέφερον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

Τῇ ἐφάνη ὅτι ἦτο καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ζήτημα εὐσυνειδησίας.

Ἡ πρὸς τὴν Μέρσην στοργὴ της καὶ ἡ πρὸς τὴν Χάριτα ἀποστροφή, ἡ φρίκη, ἣν ἠσθάνετο, καὶ σκεπτομένη μόνον τὸ ὄνειδος, ὅπερ θὰ ἐνεκολάπτετο εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀγαπωμένην, ὁ φόβος τοῦ νὰ διασῶρῃ τὴν συμπάθειαν διὰ δημοσίου τινὸς σκανδάλου, τὴν εἶχον παρασύρει... Τοῦτο ἦτο ἀδιαφιλονέικητον. Τὴν εἶχον παρασύρει εἰς τὸ νὰ προσενεχθῇ σκληρῶς πρὸς μίαν γυναῖκα, δυστυχῆ καὶ τεταπεινωμένην.

Ὅσον ἀξιωματικὸς καὶ ἂν ἦτο ἡ Χάρις Βράδον, ὁ πατήρ της ὅμως κατὰ τὰς ἐσχάτας στιγμὰς τοῦ τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς φροντίδας τῆς Λαίδης Ζάνετ μὲ πλήρη τὴν συναίνεσιν καὶ προθυμίαν αὐτῆς.

Ἐάν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Μέρση, θὰ ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῇ Λαίδη Ζάνετ ὡς δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας της, μὲ μισθὸν ἐκ τῶν λιρῶν κατ' ἔτος.

Ἐξ ἄλλου ὅμως τοιοῦτον, ὅποιον εἶχεν ἐπαρκῶς ἐκδηλώσει, χαρακτηρῶς ἔχουσα ἡ Χάρις, πόσον καιρὸν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴν πλησίον τῆς εὐεργετίας της;

πρετο παρ' αὐτῆς τὸ βραδύτερον μετὰ τινος ἐβδομάδας, ἀφοῦ θὰ τῇ ἐδώρει ὁλόκληρον ἓνα ἐτήσιον μισθόν της ὡς συνδρομὴν, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφωδίαζε καὶ δι' ἐνὸς συστατικοῦ, δι' οὗ νὰ ἐπετύγχανε κατὰλληλον ἐργασίαν.

Ἄλλ' ἤδη γενναιοτέρα τις συνδρομὴ ἦτο ὅπως δικαία.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν, ὅτι τὸ ποσὸν πέντε ἐτησίων μισθῶν, διδομένων διὰ μιᾶς καὶ ἡ ὑπόσχεσις περὶ παροχῆς καὶ εἰς τὸ μέλλον τῆς προστασίας της, ἀντεστᾶμιζον ἐπαρκέστατα πᾶν ὅ,τι ὀφείλετο εἰς τὴν μνήμην τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ συγχρόνως ἀποκαθίστων χρηματολογικὴν τινα εὐγνωμοσύνης ὑποταγὴν, ἀληθῶς ἀπηλλαγμένην πάσης μνησικακίας, ἣν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρῇ ἡ Χάρις ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν οἰκίαν της ἐμφανισέως της ἡμέραν.

Συγχρόνως καὶ πρὸς πληρεστέραν τῆς ἰδίας αὐτῆς συνειδήσεως ἱκανοποίησιν, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπεφάσισε νὰ φανερῶσιν εἰς τὴν Χάριτα τὸ ποσόν, ὅπερ ἔκρινε καλὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτήν.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κατορθώσῃ ὅπως ἡ νεῖνις, αὐτὴ αὕτη, προτείνει τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ ἐδέχετο πρὸς συμβιβασμόν.

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ὀρίσω τὴν προσφορὰν, εἶπε, διὰ τὸν λόγον ὅτι... αἱ χρηματικαὶ σὰς ἀνάγκαι ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος σχεδίων σας, ἅτινα ἀγνοῶ.

— Μήπως ἡ κυρία ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ προσφέρῃ συμβουλὴν τινα; ἀντεῖπεν ἡ Χάρις πάντοτε εἰρωνικῶς.

— Δὲν εἶμαι τὸ κατὰλληλον πρόσωπον ὅπως σὰς δώσω οὐδεμίαν θετικὴν συμβουλὴν, ὑπέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Δύναμαι μόνον νὰ ὑποθέσω, ὅτι κάλλιστα θὰ ἐπράττετε ἐὰν δὲν ἐμένατε ποσῶς εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου δὲν ἔχετε φίλους. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἂν ἐπικαλεσθῆτε τὴν δικαιοσύνην κατ' ἐμοῦ, θὰ εὐρεθῆτε ἀναποδράστως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῆτε ἀπ' εὐθείας προσωπικῶς μετὰ τῶν ἐν Καναδᾷ φίλων σας. Ἐγὼ δικάσιον;

Ἡ Χάρις οὐδαμῶς ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι.

— Ἀπεριφράστως μεταφραζομένη, ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐσήμαινεν :

— Ἐὰν δέχεσθε χρηματικὴν τινα ἀμοιβήν, ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὡς ἀντάλλαγμα δὲν θὰ μένητε εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως μὲ παρενοχλῆτε.

— Ἐχετε πληρέστατον δίκαιον, κυρία, εἶπε. Δὲν θὰ μείνω βεβαίως εἰς Ἀγγλίαν. Θὰ συμβουλευθῶ τοὺς φίλους μου, καί...

Ἐσιώπησε καὶ κατὰ διάνοιαν προσέθεκε :

— ... Καὶ θὰ σᾶς ἐγκαλέσω κατόπιν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ἐὰν δυνηθῶ, διὰ τῶν ἰδίων χρημάτων τὰ ὅποια θὰ μοὶ δώσητε !

— Θὰ ἐπιστρέψετε λοιπὸν εἰς Καναδᾶν, ἐξηκολούθησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, καὶ ἐν ἀρχῇ τὰ σχέδιά σας θὰ εἶνε ἀόριστα. Λαμβάνουσα λοιπὸν τοῦτο ὡς βᾶσιν, εἰς

ποῖον ποσὸν ἐκτιμᾶτε τὴν χρηματικὴν κατοβολήν, ἣν θὰ ἐδέχεσθε παρ' ἐμοῦ ;

— Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ ἐπὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς κυρίας διὰ νὰ ἐπανορθωθῇ πᾶσα τυχὸν πλάνη, ἐὰν κατὰ τύχην οἱ ὑπολογισμοὶ μου διεψεύδοντο ; ἡρώτησεν ἁθῶως ἡ Χάρις. Εἶμαι ὅπως ἄπειρος.

Τὴν φορὰν ταύτην, αἱ λέξεις αὗται καλῶς μεταφραζόμεναι, ὑπεδήλουν :

— Πρέπει νὰ διατυπωθῇ ἐκ μέρους μου, ἐσκέφθη ἡ Χάρις, ὅτι καὶ ἐγὼ τίθεμαι εἰς ὑπερθεματισμόν καὶ ὅτι ἐγὼ ὀφείλω νὰ ζητήσω ὀλίγα κατ' ἀρχάς, ὅπως προσθέσῃ περισσότερα ἡ κυρία.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐμάντευσε καλῶς τὴν σκέψιν τῆς Χάριτος. Ἐκαμε λοιπὸν νεῦμα συγκαταθέσεως καὶ περιέμενε.

Ἡ Χάρις ἤρχισε μετὰ σοβαρότητος :

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἔχω ἀνάγκην ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν ἑκατὸν λιρῶν, εἶπεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνήνεσεν εἰς τὴν πρώτην ταύτην προσφορὰν.

— Καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω.

— Πιθανὸν ἀνωτέρου καὶ τῶν διακοσίων λιρῶν !

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνήνεσε καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην προσφορὰν.

— Βεβαίως πιθανόν, εἶπεν.

Ἀκουσίως ἐαυτῆς, ἐρύθημα ἔβαψε τὸ πρόσωπον τῆς Μέρσης καὶ ἐπρόδωσε τὴν συγκίνησίν της.

Ἀπὸ τῆς τρυφερώτερης παιδικῆς ἡλικίας της ἦτο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ σελίνια καὶ κέρματα ἐξ πενθῶν, τρυφερῶς θωπευόμενα, καθ' ὅσον διήρκουν ἐξοδευόμενα.

Ποτὲ ὁμως δὲν εἶδεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πατρὸς της πλείονας τῶν πέντε χρυσᾶς βασιλικᾶς εἰκόνας ὁμοῦ, μὴ καταβροχθιζομένας ὑπὸ τοῦ δράκοντος τῶν χρῶν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔζησε καὶ ἀνετράφη, ἦτο ἀτμόσφαιρα ἀσφυκτικὴ εὐπόρου πτωχίας.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

## Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Τούτου γενομένου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀποδυτήριον, ἔνθα αἱ καλλωπίστριαι ἀνέμενον αὐτήν. Καθεστθεῖσα ἐπὶ σκίμποδος ἐξ ἐλαφαντόδοντος ἐνώπιον εὐμεγέθους κατόπτρου, ἀφῆκεν αὐταῖς τὴν κόμην της, ἥτις λυθεῖσα ἔπεσεν οἷον εἰς χρυσίζοντες κρουνοὶ ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ μέχρι τῆς ὀσφύος. Οὐδεὶς πέπλος ἐκάλυπτεν ἔτι τὴν θεάν, ἥτις αὐτὴ διηύθυνε τὴν κόμμωσίν της. Ἡ κόμη της, χωρισθεῖσα καὶ βοστρυχηθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου, συνήχθη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐστηρίχθη διὰ πορφυροῦ δικτύου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρικίου ὠμοιάζε πρὸς

μίαν τῶν ὠραίων ἐκείνων Ἀθηναίων, ἧς τοσοῦτον ἡγάπα ὁ Περικλῆς. Χρυσοῦν κέντημα περιέβαλλε τὸ μέτωπόν της, ἔνα οὕτως ἐπιτευχθῇ ἢ ὡς σημεῖον καλλονῆς θεωρούμενη στενότης αὐτοῦ.

Ἐφρόντισε πρὸς τούτοις ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ λίαν συνήθη κοσμήματα, ἅτινα ἀπέτελουν τὸν πρωῒνὸν αὐτῆς κόσμον, δι' ἄλλων πλουσιωτέρων καὶ τιμαλφεστέρων, ἱκανῶν νὰ ὑποκαύσωσι τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἀντιζήλων αὐτῆς.

Τὸ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου λεμονέας κιβωτίδιον, ὅπερ περιέκλειε τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς, περιεῖχεν ἀπειρίαν περιδεραίων, ἐνωτίων καὶ δακτυλίων. Τούτου ἀνοιχθέντος, ἡ καρδιά τῆς Φαῦστας ἤρξατο πάλλουσα ἐξ ἀλαζονείας. Οἱ πολύτιμοι λίθοι ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοί, ὁ δὲ χρυσὸς ἀπῆστραπτε ποικιλοχρόως. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, προσπίπτουσαι διὰ τοῦ θόλου ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων, παρήγον σπινθήρας θαμβοῦντας τὰς πέριξ ἱσταμένας γυναῖκας.

Ἡ Φαῦστα ἐπὶ πολὺ ἡσχολήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κοσμημάτων, ἃ εἶδε νὰ περιβληθῇ. Τὸ μὲν τῇ ἐφαίνετο τιμαλφέστερον τοῦ ἄλλου, τὸ δὲ κομψότερον, τοῦ μὲν οἱ πολύτιμοι λίθοι ἦσαν θαυμάσιοι, τὸ δὲ ἡρμοζε κάλλιον αὐτῇ. Τέλος μετὰ πολλὰς δοκιμὰς καὶ δισταγμοὺς ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο.

Ὅτε αἱ καλλωπίστριαι συνετέλεσαν τὸ ἔργον αὐτῶν, ἡ δέσποινα ἦν τόσῳ κεκαλυμμένη διὰ κοσμημάτων, ὥστε ἀπῆστραπτεν ὡς κατὰστέρος νύξ.

«Καὶ ἤδη, εἶπεν ἐγειρομένη, πρέπει ἡ θεὰ νὰ καλυφθῇ. Μόνη ἡ Ἀφροδίτη δύναται μὲ τὴν ἐπίχρυσον ζώνην νὰ μὲ ἀτενίσῃ».

Καὶ περιεβλήθη τὸν πρωῒν βραχὺν καὶ ἐλαφρὸν χιτῶνα, ὃν ὁ Ὀβίδιος θὰ παρέβαλλε πρὸς ἐξυφασμένον ἄερα, ὁ δὲ Βάρων πρὸς ἐσθῆτα ὑέλινον. Ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου ἐνδύματος περιεβλήθη τὸν ἐκ πορφύρας μέγαν μανδύαν, κεκοσμημένον διὰ συμπεπλεγμένων ἀνθέων, περιβάλλοντα κάτωθεν τοὺς γυμνοὺς βραχίονας καὶ ἀναπίπτοντα ἐν πτυχαῖς ἐπὶ τοῦ στήθους. Συνεκρατεῖτο ἐφ' ἐκατέρου ὤμου διὰ πολυτιμοτάτης καρφίδος ἥρκει δὲ νὰ ἀφαιρέσῃ τις τὰς καρφίδας, ὅπως ἡ θεὰ ἀναφανθῇ πάλιν.

Γ'

Πληθος ἄπειρον ἵστατο ἐν τοῖς ὁδοῖς, ὅπως ἴδῃ τὰς δεσποίνας μεταβαινούσας εἰς τὴν Γερουσίαν. Νεανίαι ἡθροισμένοι ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἐκύκλουν τὰ φορεῖα, ὧν ἐβράδυνον τὴν πορείαν, καὶ ἔριπτον ἄνθη κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ὠραίων Ρωμαίων. Ὁ ὄχλος ἐγέλα, ἐκράυγαζεν, ἐξέπλησσετο καὶ εἰρώνευε συγχρόνως, ἐνῶ οἱ πολῖται οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν πληθίων, ἀκούοντες τὸν θόρυβον, προέβαινον πρὸ τῶν οἰκίων ἢ τῶν καταστημάτων αὐτῶν λειψαίνοντες τὰς κεκλημμένας τοῦ Ἡλιογαβάλου ἀπεκάλουν αὐτὰς χλευαστικῶς μητέρας νεοσυλλέκτους καὶ τὰς ἡρώτων ἂν οἱ σύζυγοι αὐτῶν θὰ ἐ-